

РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ КОНЦЕПТУ “ІНВЕРСИВ” У ДВОКОМПОНЕНТНИХ РЕЧЕННЯХ У РОМАНІ МШЕЛЯ УЕЛЬБЕКА “LA CARTE ET LE TERRITOIRE”

В статті уточнюється термін “синтаксичний концепт”, розглядається типологія концептів й вивчаються функціональні особливості синтаксичних засобів вербалізації концепту ІНВЕРСИВ у діалогах художнього прозового тексту на основі семантики присудків. Дослідження здійснюється з урахуванням іконічності синтаксису при концептуалізації мовних операцій, зокрема встановлення предикативних відносин.

Ключові слова: художній текст, синтаксичний концепт, метамовний концепт, інверсія, двоконпонентне речення, мовлення оповідача, підмет, присудок.

В статье уточняется термин "синтаксический концепт", рассматривается типология концептов и изучаются функциональные особенности синтаксических средств вербализации концепта ИНВЕРСИВ в диалогах художественного прозаического текста на основе семантики сказуемых. Исследование осуществляется с учетом иконичности синтаксиса при концептуализации языковых операций, в частности установления предикативных отношений.

Ключевые слова: художественный текст, синтаксический концепт, метаязыковое концепт, инверсия, двухкомпонентное предложение, речь рассказчика, подлежащее, сказуемое.

The article clarifies the term "syntactic concept"; the research considers the concepts typology and the studies functional features of syntactic means verbalization of the concept of inversion based on semantic predicates in dialogues of literary text. The study is carried out taking into account the role of iconic syntax in conceptualizing language operations, in particular the predictive relation.

Keywords: literary text, syntactic concept, metalinguistic concept, inversion, compound sentence, narrator discourse, subject, predicate.

Метою статті є уточнення терміна “синтаксичний концепт”, зокрема окреслення терміна “метамовний концепт” і подальше дослідження вербалізації синтаксичного концепту ІНВЕРСИВ у художньому прозовому тексті твору М. Уельбека “*La carte et le territoire*”.

Актуальність визначається спрямуванням сучасних синтаксичних студій на оновлення даних нинішніх лінгвістичних розвідок художнього тексту, зокрема синтаксичних досліджень, у зв’язку з еволюційним розвитком семантико-когнітивного підходу до аналізу мовних явищ.

Об’єктом дослідження є двоконпонентні речення, складниками яких є мовлення персонажів та мовлення оповідача, у яких вербалізується концепт ІНВЕРСИВ, відібрані з твору М. Уельбека “*La carte et le territoire*”.

Матеріалом дослідження є текст роману сучасного французького письменника М. Уельбека “*La carte et le territoire*”, що був удостоєний

у 2010 році найпрестижнішої щорічної французької літературної премії Goncourt за кращий роман французькою мовою.

Предметом дослідження є когнітивні характеристики інверсії у мовленні оповідача у двокомпонентних реченнях у творі М. Уельбека *“La carte et le territoire”*.

Наукова новизна роботи полягає в тому, що в ній через поняття “метамовний концепт” уперше розкриваються концептуальні характеристики інверсії на матеріалі текстів прозових творів сучасного французького письменника. Вперше здійснюється спроба вивчити репрезентацію метамовного концепту ІНВЕРСИВ через синтаксичні категорії сучасної французької мови.

Синтаксичне дослідження художнього тексту у сучасній антропоцентричній парадигмі крізь призму когнітивного підходу вимагає визначення термінологічного апарату, зокрема наукова дискусія розгортається навколо правомірності терміна “синтаксичний концепт”.

Авторство терміна “концепт” належить П. Абеляру [1:28]. Проблема цього терміна у французькій лінгвістичній традиції відчувається особливо гостро, оскільки у французькій постмодерній філософській думці двадцятого століття, яка у контексті терміна “концепт” пов’язується з іменами Ж. Дельоза та Ф. Гваттарі: “французьке поняття [...] здавна замкнуло у собі концепт” [1:30]. Проте, не понятійність, а подійність, персонажність і фрагментарність є основною характеристикою французького філософського “концепту” [1:30-32].

Сьогодні лінгвісти, які проводять лінгвокогнітивні концептологічні дослідження, відзначають загальну кризу цього напрямку, що не в останню чергу завдячує своїм виникненням термінологічному різноманіттю. Спостерігається як неоднозначне розуміння і ставлення сучасних лінгвістів до терміна “концепт” та неможливість дійти згоди до його єдиного розуміння, так і типологічно-структурна безмежність з одного боку (концепт може бути як самим концептом, так і сценарієм, фреймом, скриптом, доменом, мережею, примітивом, інсайтом) та ототожнення, або інтеграція цих понять з іншого боку [2].

Відмінність та іррадіацію понять “категорія”, “поняття” та “концепт” аргументує С.Г. Шафіков: “концептуальне визначення відповідає внутрішньомовному змісту мовної одиниці на відміну від категоріального визначення, яке відноситься до зовнішнього змісту мови” [3:7.], або “концепт поєднує різні категорії, а категорія

поєднує однорідні концепти” [3:9]. Термін “синтаксичний концепт” викликає наукові дискусії і є неоднозначним, оскільки, згідно з думкою А. М. Приходька, “введення до наукового обігу поняття «синтаксичний концепт» фактично є термінологічною грою” [4:92]. Однак, ми вважаємо, що у художньому прозовому тексті, синтаксичні одиниці мають понятійний, перцептивно-образний і навіть оцінний складники. Саме понятійний субстрат сприяє тому, що синтаксичний концепт дублює певним чином граматичні терміни. Визнання синтаксичного концепту уможлиблюється завдяки знаковій номінативній природі синтаксису.

Розрізняючи ментальний і мовний рівні у способах синтаксичної репрезентації концептів, Л.О. Фурс виокремлює актуалізаційний (мовна система), конфігураційний (не мовні знання), а також змішаний актуалізаційно-конфігураційний формати [5]. На нашу думку, розподіл на ментальний і на мовний рівні є не зовсім правомірним, оскільки мовний рівень репрезентації концептів є складником ментального рівня на якому відбувається мовленнєво-розумова діяльність людини, а ментальні мовні утворення не існують окремо від когнітивних структур [6]. У концептах мова може представлятися тільки ментально, оскільки концепт – це ментальне утворення. Тим більше, у той момент, коли немовні суто перцептивно-афективні знання опрацьовуються людиною внаслідок її когнітивної діяльності, тобто категоризуються, систематизуються, семіотизуються і отримують своє колективне (й індивідуальне) мовне вираження, вони формують своєрідне когнітивне багатопланове “зрощення” мовних і немовних знань. Згідно з концепцією фігуративного синтаксису Ж. Фонтанія саме немовне буття людини впливає на формування іконічності синтаксичних структур [7:3-4]. Отже, все, що набуває мовного вираження має бути тільки актуалізаційного або актуалізаційно-конфігураційного формату.

У художньому тексті імпліцитний зміст синтаксичної одиниці може репрезентувати конфігураційний формат – особистісні авторські смисли. Так, наприклад, довжина речень, їхній ритм, розширення обсягу речень до періодів, або частотна парцеляція у сучасних французьких художніх прозових текстах стає особливою нарративною авторською технікою. Синтаксичні концепти можуть бути різного порядку, оскільки однією й тією ж синтаксичною структурою художнього тексту можуть вербалізуватися такі типи концептів:

1. Метамовний концепт (термін наш. – Н.Ф.) актуалізаційного формату, який можна охарактеризувати як синтаксичний колективний мовний концепт що є проявом метамовного ментального простору у

якості “кванта” мовного знання, у якому віддзеркалюється функціональний аспект синтаксичних категорій.

2. Колективні концепти конфігураційного формату та ідіоконцепти конфігураційного формату, вербалізація яких відбувається з участю синтаксичних концептів актуалізаційного формату першого типу (комунікативний аспект) завдяки нейрокогнітивному механізму синестезії та базовій властивості іконічності синтаксису.

3. Композиційно-синтаксичний метатекстовий концепт, який позначається на структурному аспекті текстотворення і проявляється у авторських знаннях про принципи організації тексту і критерії текстуальності.

4. Конвенційний композиційно-синтаксичний (або синтаксичний) текстостилевий ідіоконцепт змішаного актуалізаційно-конфігураційного формату, який окреслюється стилістичним аспектом і проявляється у порушеннях норми, незвичайній авторській пунктуації, структурно-просторовій авторській організації тексту, стилістичних авторських прийомах (фігурах). Система синтаксичних метамовних концептів є підмурком виникнення конвенційних композиційно-синтаксичних текстових ідіоконцептів, в яких простежується й авторський розрахунок щодо його очікувань з огляду на читацьку інтерпретацію.

Багатовимірність, нечіткість і відкритість меж між окресленими чотирма типами дозволяють їм взаємодіяти, гібридизуватися і репрезентуватися однією синтаксичною структурою. Перший та другий типи відносяться формування речення у тексті, третій та четвертий – до текстотворення. Отже, об’єктивація синтаксичних концептів у художньому тексті відбувається на двох рівнях: мікросинтаксичному та макросинтаксичному.

Дозволимо собі не погодитись з тезою С. Г. Шафікова, який вважає, що навряд чи правомірно казати про концепти мовних категорій, які можуть бути концептуальні тільки для спеціалістів [3:11]. На нашу думку, послаблення концентрації уваги користувача мовою щодо нормативного вжитку певних граматичних правил, або мовних одиниць у мовленні, свідчить про певну автоматичність активізації відповідних ментальних структур, які впроваджують засвоєння і застосування мовних правил, отже, й про концептуалізацію мовних операцій. Лінгвістичне і концептуальне мають дотичну область, означуване поглинається концептом, а процеси граматиалізації та концептуалізації – споріднені [8]. Зважаючи на цю спорідненість та засновуючись на тезі про приналежність мовних операцій до

ментальних структур, а також на теорії про іконічність та фігуративність синтаксису, у ментальних структурах має бути зона певних метамовних концептів. Мовним проявом узагальнення перцептивного досвіду людини є синтаксичні зв'язки та відносини.

Одним із засобів вираження синтаксичних зв'язків та відносин всередині надфразної єдності і тексту є порядок слів, їхні позиції у реченні, пов'язане з ним актуальне членування [9:255-258, 382]. У сучасних романських студіях синтаксису тексту проблема порядку слів вирішується у рамках формального топологічного підходу, що нині вписується у коло міждисциплінарних досліджень прикладної лінгвістики і когнітивної парадигми вивчення тексту, при якому базовою аксіомою вважається теза про лінійність організації речень та позиційну функціональну залежність і ключовим питанням є не сам компонент речення, а його позиційні функції [10;11].

Для сучасної французької мови найчастотнішою є конструкція підмет+присудок+прямий додаток, де порядок слів має такі функції: граматичну (розрізнення підмета і прямого додатка), інформативно-комунікативну (сміслову і функціональну навантаження конститuentів, стилістична інверсія, фокусування) й рідше висловлювальну, причому найгострішим є питання інверсії, а саме статус інверсованого підмета-клитика, наприклад: *Sans doute le bruit s'était-il répandu; peut-être le commercial obèse de tout à l'heure avait-il succombé à une crise cardiaque, au bout du compte*; чим вважати інверсований підмет – темою, фокусом, або певною пропозиційною рамкою [12]. Загальновідомо, що у лінійній розгортці порядок слів у реченнях сучасного французького художнього тексту, зокрема позиційні характеристики підмета і присудка може бути прямим та непрямым. У французькій мові формальна інверсія підмета виражається у постпозиції синтаксичного підмета по відношенню до синтаксичного присудка. Логічна інверсія розкривається через тематичну постпозицію по відношенню до рематичного присудка у безособових конструкціях.

Реалізація метамовного концепту ІНВЕРСИВ залежить від когнітивно значимої для автора інформації, він вербалізується конструкцією з інверсією [13:46]. У разі зворотного порядку слів (інверсії), змінюється тематична прототиповість підмета на рематичність, зникає прототипова превербальна функція його позиції, а “порядок слів віддзеркалює дискурсивну логіку, або хронологію сприйняття” [14:92, 99]. Наприклад, у таких реченнях роману М. Уельбека “*La carte et le territoire*”: *Quelques dizaines de mètres plus loin étaient situés les bureaux où son père avait travaillé dans les dernières*

années, або Jed suivit un chemin dallé qui serpentait sur une dizaine de mètres entre les massifs de chardons et de ronces, jusqu'au terre-plein goudronné sur lequel stationnait un SUV Lexus RX 350 інверсія підмета формує просторову орієнтованість процесу, закріплену контактним синтаксичним зв'язком присудка з обставиною місця – локативом, хронологічно першочергово фокусуючи оповідь на факті стану з просторовими межами. Цим шляхом відбувається емпатизація підмета, інакше кажучи, увага фокусується саме на значенні підмета, як це здійснюється у наведеному прикладі *stationnait un SUV Lexus RX 350*, де підмет позначає марку престижного автомобіля, отже, інверсія покликана акцентувати увагу на високій статусності його господаря. У межах топологічного підходу просторовий локатив на початку речення формує перспективу особливого виду інверсії підмета – локативної інверсії, що унеможливорює участь прямого додатка у цій конструкції, крім конструкцій з відсутністю детермінантів [11:61].

У романі М. Уельбека “*La carte et le territoire*” найчастотнішою є інверсія у двокомпонентних реченнях у конструкції, що передає постпозитивну мову оповідача після прямої мови персонажа. Ці речення є точками злиття дискурсу оповідача та світу персонажів у наративному світі [15:217]. Не в останню чергу на формування цих двокомпонентних речень у кожному конкретному художньому тексті впливає обрана автором наративна перспектива. Незважаючи на виразну приналежність кожного з компонентів до різних мовленнєвих планів – компонент мовлення персонажа та компонент мовлення оповідача, вони формують реченнєву єдність.

Такі речення мають специфічне пунктуаційне оформлення. Вони маркуються комою після прямої мови персонажа і починаються з малої літери, наприклад: « *Ce sont d'anciens travaux* » *hasarda finalement Jed*, що дозволяє сприймати ці двокомпонентні речення як єдине ціле. Саме цей тип речень є характерною і конститутивною особливістю сучасного французького прозового тексту.

Слід відзначити, що дієслова, які представляють присудки у зазначених конструкціях входять не тільки до лексико-семантичної групи говоріння такі, наприклад як *dire, annoncer, expliquer, ajouter, demander, répondre*, а й дієслова, які набувають значення говоріння тільки у конкретному контексті художнього твору, наприклад: *s'enthousiasmer – s'enthousiasma-t-il* після мовлення персонажу, емоційність якого позначається знаком оклику і підтверджується семантикою дієслова; *continuer – continua Jed sur le même ton*; *trancher – trancha-t-il finalement, lancer – lança agressivement son père*. Останнє

наведене дієслово, використане у якості предиката у конструкціях з постпозитивною мовою оповідача у контексті твору М. Уельбека “*La carte et le territoire*” має у всіх випадках емоційно негативний смисловий нюанс, що передає швидке реактивне мовлення персонажів.

Крім контекстуально обумовленого стилістичного застосування нейтральних дієслів, вживаються стилістично забарвлені дієслова такі як *marmonner* – *marmonna encore vaguement, comme le souvenir d’un rêve défunt, l’auteur des Particules élémentaires* та *murmurer* – *murmura-t-il à nouveau, d’une voix rêveuse*. Очевидно, у авторській концептуальній картині світу М. Уельбека ці два наведених дієслова є взаємними атракторами слова RÊVE і мають ідеосинкретичний когнітивний зв’язок з концептом *rêve* (мрія). Крім того, що обидва ці дієслова є синонімами, серед їхніх синонімів є дієслова з двома літерами *m* – *grommeler* та *marmotter*. Таким чином, дієслова з двома літерами *m*, які вживаються М. Уельбеком у тексті “*La carte et le territoire*” для позначення мовлення оповідача у конструкціях з інверсіями є ідеоконцептуальними формантами концепту *rêve*.

Так само атрактором для дієслова *questionner* у двокомпонентних реченнях у конструкціях з інверсіями *questionna-t-il*, що передає постпозитивну мову оповідача після прямої мови персонажа є саме англійська мова персонажа у романі “*La carte et le territoire*”: «*Gone for holidays?*» *questionna-t-il*.

Найчастотнішим прислівником з-поміж інших, що виступають у ролі специфікаторів присудків у конструкціях із репліками оповідача, які вербалізують концепт інверсив у романі “*La carte et le territoire*” є лексема *finale*ment (30 одиниць з 460 конструкцій). Ця лексема входить до кола репрезентантів авторського сприйняття часового континууму художнього твору і наявна не у завершальних, а й навпаки, у початкових для конкретної діалогічної єдності конструкціях. В ідеостилі М. Уельбека цей прислівник у конструкціях з інверсіями є взаємним атрактором з хезитацією у мовленні персонажа, що пунктуаційно підтверджується трьома крапками, наприклад: «*C’est curieux...*» *dit-il finalement*; «*Je sais que c’est horrible...*» *dit-il finalement*; «*Vous savez...*» *dit-il finalement*; «*J’espère que Houellebecq va faire un bon texte...*» *dit-il finalement*; «*Lui, il a de la chance...*» *dit-il finalement*. Таким чином, прислівник *finale*ment позначає не завершення репліки персонажа, а рішення персонажа про висловлення думки внаслідок завершення певної розумової дії.

Маркування мовлення персонажів у діалогах французького художнього прозового тексту є ключовою функцією цих конструкцій із

дієсловами ЛСГ говоріння і дієсловами інших ЛСГ, які контекстуально вжиті автором для позначення мовленнєвих актів. Однак, другою функцією є окреслення розумової діяльності персонажів, наприклад *estimer, se dire, croire, songer*. У випадку з присудком *se dire*, найчастотнішою є конструкція з підметом *il*, або *Jed*, що позначають протагоніста, але рідше цей присудок вживається по відношенню до інших персонажів у романі М. Уельбека. Отже, ця остання функція, а також позиційні характеристики конструкцій з відповідною семантикою свідчать про те, що у тексті сучасного художнього твору відбувається концептуальне розмивання меж між мовленнєвою і розумовою діяльністю персонажів. Ця нечіткість спричинюється певним чином переважно нульовою фокалізацією.

Нейтральне дієслово *dire* (119 випадків вживання, що складає 26 відсотків) та *se dire* (53 випадка, що становить 11 відсотків) є найчастотнішими дієсловами з поміж 464 присудків у конструкціях з інверсіями у романі М. Уельбека "*La carte et le territoire*". Згідно з теорією Ж.-П. Декле, динамічні ситуації походять від первинного концепту стан і відображають або подію, або процес [16]. Присудки *dire, demander, répondre* вжиті у *Passé simple* у художньому прозовому тексті означає динамічну процесуально-ітеративну ситуацію у світі персонажів. Зовнішньою силою, яка призводить до зміни однієї ситуації на іншу, виступає подія комунікативного акту персонажів. Динамічність, або активність ситуації забезпечується експліцитним агенсом – підметом (який є персонажем) й експліцитним, або імпліцитним реципієнтом.

Разом із стилістично-нейтральними дієсловами ЛСГ говоріння і спілкування, підметами слугують також стилістично забарвлені дієслова. У сучасних французьких художніх прозових текстах конструкції, які реалізують концепт ІНВЕРСИВ у двокомпонентних реченнях для передачі постпозитивної мови оповідача після прямої мови персонажа, із стилістично нюансованими підметами виконують в основному функції ментальної візуалізації умов комунікації персонажів: пара лінгвістичний – *murmura-t-il*, емоційно-психічний – *s'enthousiasma-t-il*, ілокутивний складники *questionna-t-il* [17:523], які саме й надають художнього статусу тексту. Однак, однією з функцій простих конструкцій із стилістично нейтральними підметами, такими, наприклад, як *dit-il* у французькому художньому прозовому тексті є позначення початку, або кінця діалогічної єдності, тобто мовленнєвого акту персонажів, а також з метою уникнення еквівокації при ідентифікації приналежності мовлення персонажів.

Висновки і перспективи подальшого дослідження. Проведене дослідження дозволяє стверджувати не тільки про можливість вербалізації концептів синтаксичними засобами [18:142], а й про виокремлення метамовних концептів, які реалізуються суто синтаксичними та пунктуаційними мовними засобами. При облігаторній реалізації метамовного концепту ІНВЕРСИВ у двокомпонентних реченнях, конструкції з інверсією є маркером художнього статусу французького прозового тексту. Вивчення цієї реалізації у синтаксичних структурах художнього тексту дають уявлення про взаємодію мовних і немовних знань людини.

ЛІТЕРАТУРА

1. Неретина С.С. Тропы и концепты / Светлана Сергеевна Неретина. – М.: ИФ РАН, 1999. – 277 с.
2. Жаботинская С.А. Модели репрезентации знаний в контексте различных школ когнитивной лингвистики: интегративный подход / Светлана Анатольевна Жаботинская // Когнитивные исследования языка. Вып. III. Типы знаний и проблемы их классификации / под ред. Е.С. Кубряковой, Н.Н. Болдырева. – М.-Тамбов: Издательский дом ТГУ им. Г.Р. Державина, 2008. – С. 61–74.
3. Шафиков С. Г. Категории и концепты в лингвистике / Сагит Гайлиевич Шафиков // Вопросы языкознания. – 2007. – №2. – С. 3–17.
4. Приходько А. Н. Концепты и концептосистемы / Анатолий Николаевич Приходько. – Днепропетровск: Белая Е. А., 2013. – 307 с.
5. Фурс Л.А. Синтаксически репрезентируемые концепты: монография / Людмила Алексеевна Фурс. – Изд-во ТГУ, 2004 – 166 с.
6. Кравченко А. В. Что такое “когнитивная структура”, или об одном распространенном заблуждении / Александр Владимирович Кравченко. – М.: ИЯ РАН; ТГУ им. Г. Р. Державина, 2011. – С. 96–104.
7. Fontanille J. Modes du sensible et syntaxe figurative / Jacques Fontanille. – Presses Univ. Limoges, 1999. – 140 p.
8. Pekelder J. Le tertium comparationis en linguistique contrastive: problèmes et méthodes / Jan Pekelder // Linguistica pragensia 1/2010 pp. 22–36.
9. Гак В. Г. Теоретическая грамматика французского языка / Владимир Григорьевич Гак. – М.: Добросвет, 2000. – 839 с.
10. Knittel M.L.: Catégories fonctionnelles et déficience : étude typologique de quelques constructions verbales et nominales / Marie Laurence Knittel. – Nancy-Université & UMR7118-ATILF, 2007 – 260 p.
11. Fuchs C. Locatif spatial / Fuchs Catherine // Linguisticae Investigationes, Sous la direction de Kim Gerdes et Claude Muller. – John Benjamins Publishing Company. – 2006. – №29:1. – pp. 61–74.
12. Muller C. Réflexions sur l'ordre des mots en français (les constituants majeurs de l'énoncé) / Claude Muller URL <http://www.claude-muller-linguiste.fr/wp-content/uploads/2012/09/Ordre-des-mots-en-fran% C3%A7ais.pdf>
13. Когнитивные категории в синтаксисе: кол. монография / под ред. Л.М. Ковалевой (отв. ред.), С.Ю. Богдановой, Т.И. Семеновой. – Иркутск: ИГЛУ, 2009. – 249 с.
14. Willems D. L'impact de l'ordre des mots sur la prédication: la relation sujet-prédicat / Willems Dominique // Travaux de Linguistique. – 1993. – №26. – pp. 89–101.
15. Кагановська О. М. Текстові концепти художньої прози: когнітивна та комунікативна динаміка (на матеріалі французької романістики середини ХХ сторіччя): дисертація д-ра філол. наук: 10.02.05 / Олена Марківна Кагановська. – Київський національний лінгвістичний ун-т. – К., 2003. – 502 с.
16. Desclés J-P, Réflexions sur les Grammaires Cognitives, / Jean-Pierre Desclés // Modèles Linguistiques, 1994 pp. 1-27 URL <http://lalic.paris-sorbonne.fr/PUBLICATIONS/descles/modeles94.pdf>.
17. Казанкова Е.А. Аспекты лингвистической характеристики авторского сопровождения прямой речи / Екатерина Алексеевна Казанкова // Вестник Нижегородского университета им. Н.И. Лобачевского. – Лингвистика. – 2010. – № 4 (2). – С. 522–525.
18. Попова Н.М. Реалізація концепту “Фламенко” у мовній картині світу Іспанії. // Проблеми семантики слова, речення та тексту / відп. ред. Н.М. Корбозерова. – К.: Вид. центр КНЛУ, 2012. – Вип. 29 – С. 140-146.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. Houellebecq M. La carte et le territoire / Michel Houellebecq. – Flammarion, 2010. – 427 p.

Filonenko Nataliya Georgiyvna

REPRESENTATION OF CONCEPT “INVERSION” IN TWO-COMPONENT SENTENCE IN THE NOVEL BY MICHEL HOUELLEBECQ “LA CARTE ET LE TERRITOIRE”